

**МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
БІЛОЦЕРКІВСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ВЕТЕРИНАРНОЇ МЕДИЦИНИ

**МАТЕРІАЛИ
Міжнародної студентської
науково-практичної конференції**

19 квітня 2018 року

**Біла Церква
2018**

Редакційна колегія:

Даниленко А.С., академік НААН, ректор університету, голова оргкомітету.

Новак В.П., д-р біол. наук, перший проректор

Варченко О.М., проректор з наукової та інноваційної діяльності, д-р екон. наук, заступник голови оргкомітету.

Димань Т.М., д-р. с.-г. наук, проректор з освітньої, виховної та міжнародної діяльності

Зубченко В.В., канд. екон. наук, начальник відділу навчально-методичної та виховної роботи

Головаха В.І., д-р вет. наук, декан факультету ветеринарної медицини.

Олешко О.Г., канд. с.-г. наук, координатор НТТМ університету.

Тирсіна Ю.М., канд. вет. наук, координатор НТТМ факультету ветеринарної медицини.

Царенко Т.М., канд. вет. наук, начальник відділу науково-дослідної та інноваційної діяльності.

Судика Н.В., начальник редакційно-видавничого відділу

Сучасні проблеми ветеринарної медицини: матеріали Міжнародної конференції студентів – м. Біла Церква, 19 квітня 2018 р. – Біла Церква, 2018. – 129 с.

До збірника увійшли матеріали з актуальних питань ветеринарної медицини.

Телицям другої групи застосовували Рафензол (ТОВ «Бровафарма», Україна, діючі речовини – рафоксанід 110 мг/1 мл та фенбендазол 75 мг/1 мл) перорально у дозі 7,5 мл/100 кг живої маси, змішавши з невеликою порцією зволоженого комбікорму одноразово.

Дослідження фекалій телиць першої групи на 10-ту добу після початку лікування показало зниження інтенсивності інвазії до 1–3 яєць фасціол у полі зору мікроскопа та зникнення яєць стронгілят (інтенсефективність = 80–100 %). На 20-ту добу інтенсивність інвазії фасціол майже не змінилась у порівнянні з попереднім показником (0–4 яйця у полі зору мікроскопа), але відмічено повторну появу яєць стронгілят (4–8 яєць). На нашу думку, це вказує на те, що, не зважаючи на достатньо високу ефективність Бровальзен-порошку щодо збудників трихостронгілідозів, він не забезпечує захист тварин від повторного зараження, а також не має абсолютної ефективності щодо фасціол.

Дослідження фекалій телиць другої групи на 10-ту добу експерименту показало повну відсутність яєць гельмінтів у всіх пробах, що було підтверджено також повторним аналізом на 20-ту добу. Таким чином, інтенсефективність та екстенсефективність Рафензолу щодо збудників змішаних інвазій склала 100 %.

Висновок. Проведені дослідження показали, що Бровальзен-порошок не забезпечує захист великої рогатої худоби щодо збудників трихостронгілідозів та не має абсолютної ефективності щодо збудника фасціольозу. Рафензол проявив 100 %-ву ефективність щодо збудників змішаних гельмінтозів худоби.

УДК 619:616.995.132.5:636

ТРЕТЬЯКОВА М.Л., студентка 3 курсу

Науковий керівник – **БАХУР Т.І.**, канд. вет. наук

Білоцерківський національний аграрний університет

fly_13@ukr.net

ДИРОФІЛЯРІОЗ – НЕБЕЗПЕКА ДЛЯ НАС ТА ДЛЯ НАШИХ УЛЮБЛЕНЦІВ

Ріст інвазованості собак збудниками дирофіляріозу – актуальна проблема сучасної ветеринарної медицини. Адже дирофіляріоз – це захворювання домашніх м'ясоїдних, викликане кардіонематодою *Dirofilaria immitis*, яке було виявлено в Україні нещодавно. Так, перші випадки ураження собак реєстрували в 90-их роках, а стрімке зростання кількості випадків розпочалося після 2000 р. Це нове захворювання має епізоотичне та епідеміологічне значення, тому необхідно звернути увагу на причини, особливості перебігу та наслідки перебування збудника в організмі.

Дирофіляріоз – нематодозне захворювання, яке може бути спричинено двома видами збудників: *Dirofilaria immitis* (статевозрілий паразит локалізується в серці, легеневій артерії) та *Dirofilaria repens* (локалізується у підшкірній клітковині). Проміжними хазяями цих нематод є комарі родів *Anopheles*, *Aedes*, *Culex*, а також

блохи. Тому зараження домашніх тварин надзвичайно важко контролювати, адже інвазування відбувається через укуси комах.

Дирофіляріоз має значне поширення в країнах з тропічним та субтропічним кліматом, але географічний ареал інвазії та її розповсюдженість постійно збільшуються. Дирофіляріоз реєструють у країнах Африки, Азії та Південної Європи. У США встановлені ендемічні зони, де щорічно відмічають спалахи цього гельмінтозу. Випадки захворювання також зареєстровані у Великобританії, Швеції, Нідерландах, Німеччині, Австрії, Франції, Іспанії, Болгарії, Румунії, Польщі, Шрі-Ланці.

У останні роки в Україні таке захворювання як дирофіляріоз собак зі статусу рідкісної тропічної хвороби перейшло у статус однієї з тих, що часто реєструються лікарями ветеринарної медицини. Нині дирофіляріози регулярно реєструють в Одеській, Київській, Чернігівській, Сумській, Полтавській, Харківській та інших областях.

Варто відмітити, що дирофілярії здатні вражати не лише собак, але і людей. Люди також інвазуються трансмісивним шляхом, через укуси комах. Частіше реєструється підшкірна форма, збудником якої є *D. repens*. Найбільш розповсюджені місця ураження – очі, повіки, обличчя, грудна клітка, руки, верхня частина ніг, живіт, геніталії (у чоловіків). Характерними є болючі шишки в зоні ураження, які можуть рухатися. Значно рідше виявляють збудника *D. immitis*, який у людей локалізується переважно в легенях.

Основними причинами стрімкого розповсюдження дирофіляріозу є значна міграція людей разом із домашніми улюбленцями, погано обладнані зрошувальні канали, які створюють умови для масового розмноження комарів, завезення збудника з інших країн, обмежене використання хімічних речовин захисту від гнусу, збільшення кількості домашніх та безпритульних собак, а також недостатній арсенал антигельмінтиків, які здані діяти проти дорослих дирофілярій, а також адаптація дирофілярій до різних проміжних хазяїв.

Висновок. Дирофілярії є небезпечними як для тварин, так і для людей. Водночас вони набувають значного поширення в Україні та світі. Тому нам необхідно детально ознайомитись із особливостями патогенезу, клінічних проявів, лікування та профілактики цього захворювання. Лікарі ветеринарної медицини повинні бути готовими вчасно виявити та ліквідувати цих нематод у організмі, доки вони не завдали великої шкоди та не призвели до смерті пацієнта.